

jutri kupim vozni listek — o, ne podam se še, ne podam se! Me svariš? Ni treba, ni treba, tu pri mizi lahko vse govorim, tu ne čujejo, le tam od postelje imajo speljano. Jutri, da, jutri kupim gotovo! Toda vzameva samo do Peknega, da jim zmešava sled; v Peknem izstopiva in nadaljujeva vožnjo šele z drugim, tretjim vlakom. O, še bova imela življenje, Gizela, še ga bova imela, povsem na novo začneva živeti tam zunaj! Samo spati ne smem, samo spati ne, če ležem v posteljo, me takoj ujamejo na val in slizajo, in vsi moji načrti razkrinkani. Vse sem že pretaknil tam okrog postelje, pa ne najdem ničesar, toda nekje v lesu, v steni — sam vrag vedi kje — nekje morajo imeti antenor! Tam vse čujejo, drugod po sobi pa ne. Včeraj, dokler sem bedel tu za mizo, je bilo dobro, ko sem pa legel: «Sedaj leže, ne zdrži več, truden je — Bog, kako se je mučil, da bi izdržal za mizo! Kupil bo vozni listek, pobegniti hoče, čez mejo misli. Nikar se ne potvarjajte — sedaj ste se okrenili v postelji, sedaj si mašite ušesa — to je slizanje, najnovejša iznajdba, izsesavanje misli — antenor, val C 42!» — Danes ne smem spat v posteljo, ne smem, bediva, Gizela, pij! Pijva, pijva, na novo, svetlonovo življenje!

Nekod v njegovi bližini, prav pri njem, grozen, v mozeg segajoč smeh — halucinirani glas antenorja. Zmagoslaven, divje zanosen hohot. Gapit, kot bi ga oplazil z bičem, se prihulji k mizi.

Halucinirani glas (kot iz radijskega zvočnika): Danes ne smem spat v posteljo, ne smem, bediva, Gizela, pij! Pijva, pijva, na novo, svetlonovo življenje! Slizanje, najnovejša iznajdba, izsesavanje misli — antenor, val C 42!

Tišina, mrtvaška tišina. Čez čas — dolge sekunde davečega molka — Gapit okrene obličje — obličje spačeno v belo grozo.

Gapit (šepne): Sedaj tudi že tu — povsod so!

Zastor.

(Dalje prih.)

ZUNAJ SLIŠIM VETER IHTETI

ANTON OCVIRK

Zunaj slišim veter ihteti.
Kot luč na zapuščenih grobovih dni
spomin je moral v meni zagoreti
in dež neslišen ur otožnih nanj deži.

Ne vem, ali je pesem človeka na poti,
ali je v vetru pridušen odmev,

ali je zaplahutal ptič v samoti
in od molka neprodinre teme zledenel?

Poslušam vase, da bi spoznal,
ali v meni tako tajno poje?
Vonj tvojih rok me je vsega obdal.
Trpim od neznane skrivnosti tvoje.

Korake slišim, ki odmevajo skozi noč.
Ti greš, ti brez imena, ki te vse ure kličem!
V sebi čutim brstenja tajno moč
in oči daljnih pogled nepremičen.

Čakam. — Iz tišine vame blazni obup.
Tesnó je in nikogar ni pred vrati.
V vodah noči je utonil zadnji up.
Premišljam, kako veter ne more spatí.

E K S T A Z A

A N T O N O C V I R K

Ne vemo, kaj čaka nas onkraj večera.
Le v slutnji odstrè se najvišja lepota.
Tam človek pred svojo skrivnostjo umira
in vanj veje večnosti zadnja tihota.

Ste videli prsi do dna od ljubezni
prežgane? V njih srca so solnca ognjena
in zdi se, da tonejo v čudni bolezni,
ki je v hrepenenjih iz sanj brez imena.

O, vemo, kaj čaka nas onkraj večera,
ki duše presijal nam bo z zarjo pretajno,
da bomo kot vrelec, ki iz sebe izvira
in v sebi ujel je drhtenje prebajno.

D I T I R A M B

A N T O N O C V I R K

T iho nebo.	Daleč nekje
V vetru nocoj	kot sredi sanj
moti nekdo	rože goré
molka opoj.	polne molčanj.